

➤ TŰSKE ÉS GYOPÁR 1. ➤

„Ha szeretted
A kegyetlen herceget,
ezt imádni fogod.”

– Berley Zsófia

BABMESTER

finep 
selection

REZEDA RÉKA

REZEDA RÉKA

BÁBMESTER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

PROLÓGUS

Lilászörös Gyorsár

SIVRIEL ÉDESANYJA ELŐTÚNT A SEMMIBŐL, és letelepedett az egyik bársonykárpitos karosszékbe. Odakint árnyak haraptak az alkony vörösebe, de a pillogó gyertyák fénye lágyan cirógatta a szalont és azt a kristálykelyhet, amit előre odakészítettek a terebélyes tölgyasztalra. Sivriel rápislogott. Szilvapuding édes illata lengte be a termet.

Megcsinálja. Láthatatlanná válik. Legalább deréktól lefelé. Akkor már biztosan megkapja a pudingot...

Kettesben gyakoroltak minden héten, de eddig még csak a lábfejét sikerült eltüntetnie – azt viszont cipőstül! A mágialeckék kicsit unalmasak voltak, de a szilvapudingot nem lehet megunni, ahogy anya kedves mosolyát sem.

– Gyerünk, Süni. – Anya fojtott hangon beszélt, mintha attól tartana, hogy a szolgálók kihallgathatják őket. Mindig ezt csinálta, amikor a képességük használatára taníttatta Sivrielt, pedig még a szalon ajtaját is bezárta korábban.

Sivriel felemelte a kezét, és az érzéseire koncentrált. *Szeretet... a szeretetemet kell használnom.* Anya mosolygós arcára gondolt, az arany-
szőke hajából áradó fahéjillatra, az öröme, ami a bensőjét melengette.

Ujjait átjárta a forró bizsergés. Végigsimított a testén, és lenézett magára.

Ne... Nem sikerült... Már megint nem sikerült! A lábfeje eltűnt a ci-
pőjével együtt, de ennyi. Harag ébredt benne.

– Nem megy! – toppantott, mire még a lába is láthatóvá vált.

– Sokat fejlődtlél, kicsi Sün. – Anya puhán végigsimított a feje búb-
ján. – Én ennyi idősen még csak a kislábujjamat tudtam eltüntetni.

Sivriel csücsörített. Ha sokat fejlődött, akkor talán... talán anya megengedi... A szájában összefutott a nyál. Anya elmosolyodott, és biccentett.

Sivriel már fel is kapaszkodott a karosszékbe, és maga elé húzta a desszertes kelyhet.

Még jó, hogy apa nincs itt, biztos elcsaklizná a puding felét.

Apa *hallhatatlan* volt, nem *szellem*. Ő nem tud láthatatlanná válni, ezért csak ritkán vett részt az edzéseken.

Sivriel megragadta az ezüstkanalat. A szájába tömött egy nagy falat lilásvörös pudingot, élvezte, ahogy az érett szilva íze szétterül a nyelvén. Falni kezdett. A nevelőnője mindig azt mondta, egy grófkisasszonynak nem illendő úgy habzsolni az édességet, ahogy a malacok zabálják a moslékot, de anya nem szidta le.

– Hétről hétre ügyesebb vagy, Süni – puszilta meg a feje búbját. Édes melegség fészkelte magát Sivriel gyomrába, ami még a pudingnál is jobban esett. – És most ismételjük át a varázslás legfontosabb szabályát!

– Csak szeretetből szabad mágiát meríteni – mondta fel a leckét Sivriel –, akkor is, ha gyűlöletből varázsolni könnyebb.

– Biztosan ez a legfontosabb?

Sivriel elgondolkodott. *Szeretet... gyűlölet... sárgacsizmások...*

– Senki nem láthatja meg, hogy varázszolsz! – rikkantotta, és felbuzgott benne a büszkeség, amiért eszébe jutott a helyes válasz.

Anya a kétszárnyú tölgyajtóra kapta a pillantását, pedig csend honolt odakint. Amikor visszafordult Sivrielhez, ide-oda cikázott a tekintete.

– Senki nem láthatja – suttogetta. – Senki nem tudhatja. Nem beszélhetsz arról, hogy mágus vagy. Soha. Érted, Süni?

– Tudom, tudom. – Sivriel jóízűen lenyelt egy nagy falat zselés pudingot. – Mindjárt megpróbálom újra, jó?

Paták dobbantak odakint, az előcsarnokban. Anya felkapta a fejét, hófehér ujjai megfeszültek az asztal lapján.

Sivriel az ajtóra pislogott. *Ki lovagol be a kastélyba? Napraforgó bezzeg soha nem jöhet, apa mindig kiharancsolja az istállóba!*

Az udvaron ordítás harsant, fém csörrent. Anya felpattant. Megragadta Sivriel csuklóját.

– Válj láthatatlanná! Ne gyere elő, amíg nem szólok!

Sivriel gyomra csomóba szorult. Engedelmesen az arcához érintette a kezét, de egyetlen szeretetteljes gondolat sem jutott az eszébe, és meleg bizsergés helyett hideg zsibbadás kúszott a tagjaiba.

Anya köré fonta a karját, puha ölelése melengtetett, mint nagy bögre forró tea egy fagyos téli estén.

– Sikerülni fog. Együtt csináljuk.

Anya hátralépett. Mélyen Sivriel szemébe nézett, nyomát sem mutatva kételynek.

Sivriel szíve nagyot dobbant.

Menni fog... Anya is hisz bennem.

A bátorító mosolyra összpontosított, a forró ölelésre, aminek az emléke melengette a lelkét.

– Szeretlek, kicsi Sün.

– Szeretlek, anya.

Az ujjai bizseregni kezdtek. Mindketten az arcukhoz érintették a kezüket, és végigsimítottak magukon. Sivriel lepillantott.

Igen! Sikerült!

Végre teljesen láthatatlanná vált!

– Bújj az asztal alá! – szólt anya az ajtó felől, mielőtt bármit mondhatott volna.

Tényleg... A lovasok...

Sivriel engedelmeskedett. Lejjebb húzta a csipketerítőt, és olyan picire kuporodott a takarásában, amilyen picire csak tudott.

Dübörgés. Kiáltások. Patahang. Férfiak bömbölése.

Egy ló emberi hangon sikoltott.

Baj van... Valami baj van... Gombóc gyűlt Sivriel torkában. Remegett, de tudnia kellett, mi történik, ezért kilesett az abrosz lyukacsos hímzésmintái között.

Szeretem anyát és apát. Szeretem anyát és apát. Nem engedhette, hogy cserben hagyja a láthatatlanság.

Reccsenés. Sivriel összerándult. *Az ajtó! Az ajtó reccsent...* Fa ropogása, dörrenés, és kicsapódtak az ajtószárnyak.

Hat lovas csörtetett a szalonba. Sárga bőrcsizmát viseltek. *A Könyvmentsen meg a sárgacsizmásoktól,* mondogatta mindig apa, amikor maguk voltak. Sivriel ujjai görcsösen rászorultak a faasztal érdes lábára.

Egy húsos szájú, sárga palástos lovag parancsokat harsogott, a fakó csődör hörögve fújtatott behemót teste alatt. A katonák leugrottak a nyeregből, és kivont karddal megindultak előre.

– Elölünk nem lögsz meg, mocskos mágusfajzat!

A palástos a lován maradt, előrerontott. A mellvértjére vésett, tűzben izzó férfialak mintha megvonaglott volna az imbolygó gyertyafényben.

– Gyere elő, vagy a kölyköd szeme láttára kínozlak halálra!

A katonák mozdultak. Felborogatták a székeket. Leszaggatták a függönyöket. Fa koppant, brokát reccsent, de Sivriel szíve volt a leghangsabb, ahogy a fülében dörömbölt.

Még kisebbre kucorodott az asztal alatt.

– A gyereket keressétek!

– Igenis, Merzen herceg.

– A lány sikolyaira majd előbújik az anyja.

Merzen... Mit mondott róla apa? Merzen... Merzen, a királyi mágusirtók vezére... Minden varázslót megöl, aki az útját keresztezi...

Sivriel szívében mélyre verelte magát a rémület. A csipke résein át a falra függesztett díszszabljára meredt. *Semmi baj, nincs baj, nincs baj, anya* szellem, *anya megvéd...* A díszfegyver egyik pillanatról a másikká kámforrá vált. Sivriel könnyebben vette a levegőt. *Anyá csinálta, anya volt!*

Egy harcsabajszos katona a bűvőhelye felé indult. Sivriel nyirkos tenyere megcsúszott az asztal lábán. A férfi megtorpant. Felhördült. A földre zuhant, páncélja nagyot döndült a padlón.

– Ott van a nő! – Merzen a kardjával mutatta az irányt. – Láthatatlan!

A katonák dobogtak, Merzen is leugrott a nyeregből, és megindult Sivriel bűvőhelye felé. Bőrcsizmája megcsikordult a hajópadlón.

Megállt az asztal mellett.

Szeretem anyát és apát. Szeretem anyátésapát. Szeretemanyátésapát.

Merzen lehajolt, és felcsapta a csipketerítőt. Liliomillata Sivriel arcába csapott, duzzadt ajkán görbe vigyor. Egyenesen Sivriel szemébe nézett.

Sivriel testét rettegés bénította, ahogy megértette: *láthatóvá vált.*

– Na, gyere csak! – Merzen belemarkolt a hajába, és kiráncigálta az asztal alól. Sivriel alig érezte a fájdalmat. Szorította a torkát a pánik, de zibbadt teste életre kelt, és ő minden erejével rúgkapálni kezdett. Merzen a nyakához préselte a pengéjét. A kard éle a bőrébe mart.

– Nyughass! – Merzen lefogta.

Addigra anya már három katonával elbánt: a páncélosok szétszórt bábuként heverték a földön. A maradék két fegyveres visszavonulót fűjt, és a vezérhez hátrált. A lovak fűjtatva prűszköltek.

– Gyerünk, Thornrage grófné! Lássuk, le tudsz-e gyűrni mindhár-munkat, mielőtt kiontom a gyerekek beleit.

Sivriel szíve reszketett. Anya megjelent, arcán tehetetlen harag, arany-haja kócos. Még mindig a díszfegyvert szorongatta, a penge vértől csil-logott.

– Tedd le a szablyát!

A kard csörömpölt a földön.

– Könyörgöm, ne bántsák... – kezdte anya, de a megmaradt két ka-
tona közrefogta, és kiráncigálták a teremből. Merzen követte őket, ma-
gával cibálva a riadt Sivrielt.

Kiértek az előcsarnokba. Sárgacsizmások nyüzsögtek, testőrök he-
verték mindenütt. Feltépett hasüreg, tekergőző belek, rezes vérbűz...

Apa a földön feküdt, keze meg-megrándult. A szilvapuding édesé-
epévé keseredett Sivriel torkában.

– Ébredj, apa! – Gyomrát összefacsarta a félelem.

Apa nem moccant.

Sivriel izmai maguktól mozdultak. Kirántotta magát Merzen marká-
ból, apához ugrott, megragadta a kezét.

Még meleg, még meleg, még él, még meleg...

Merzen szúrt. Sikoly rezgett Sivriel fülében, a tüdejében benn akadt
a levegő. *Vége, itt a vége!* De a penge elsuhant mellette, belefúródott apa
mellkasába, keresztüldöfte a felöltőjére varrt havasi gyopárt.

Lilásvörösbe fordultak a hófehér szirmok.

A véres kéz elernyedte, meleg volt, meleg és síkos, *a halottak kihűlnek, ugye, de te nem vagy hideg, apa, kelj fel, kelj már fel!*

Messziről csengett a saját hangja.

A világ holtta dermedt, egyedül apa keze létezett, a bőre puha volt, és vörös, csak a kisujja maradt fehér; fehér, fehér, gyopárfehér, csak-hogy a gyopár nem volt többet fehér. Valaki szagztatottan felzokogott, és Sivriel nem értette, miért forró és nedves az arca.

A lilásvörös elmosódott, és eltompult a sírás zaja. Egyedül a szívét hallotta a süket csendben, ezt a monoton, lomha döngést, ami mintha azt kérdezte volna, mikor indul már újra az idő.

Düm.

Düm.

Düm?

Senki nem felelt.

ELSŐ FEJEZET

Királyválasztás

A RZÁLIA NAPKIRÁLYÁNAK HALOTTI TORA ALKALMÁBÓL gyászba öltöztették a palota báltermét. Az ébenfa koporsó a terem végében felállított emelvényen trónol a lándzsalevelű fosztófűkoszorúk gyűrűjében, ott virít rajta a napmadaras címer, az uralkodócsalád jelképe. A gyámapám, Daren, és az unokahúga, Amariel, letérdelnek a nyitott koporsó mellett. Követem a példájukat.

A fosztófű gyantás illatába édeskés rothadásbűz keveredik. Émelygés gyötör. Nem mutatom jelét. Gyilkosságra készülök, szóval még jól is jön, ha hullaszagon edződik a gyomrom.

Összekulcsolom az ujjaimat az arcom előtt, és elsuttogok egy egyszerű fohászt.

– Magasságos Könyv, kiben meg van írva a sors, az élet és a halál, vedd magadhoz fenséges fiadat, népünk királyát és parancsolóját, öleld lapjaid közé üdvözült lelkét, őrizd meg bölcsességét, amivel a hazáját szolgálta...

Ima közben a napkirály holttestét vizslatom. A hártyavékony bőr ráaszalódott a csontos arcra, az ajka szürkéslila és puffadt, akár egy jólakott pióca, talán a káródudvától, amivel állítólag megmérgezték.

A szája sarkában még a halálban is ott gubbaszt egy mosoly – gúnyos, mint Merzené, amikor megtalált az asztal alatt.

Merzen gondolatától felizzik a mellkasomban a gyűlölet. Az ujjaim megrándulnak, kezem a kardom markolatának hűvöséért remeg, de megfeszítem, hogy ne lássák.

Türelem, Sivriel. Türelem.

Egyébként sincs nálam fegyver.

Mélyen beszívom a levegőt, és gyászos kifejezést erőltetek az arcomra. Tíz évig titokban tartottam, hogy mit tervezek. Egy kicsit még tudok várni. Amúgy is nehéz kibelezni valakit, aki nincs jelen – márpedig nem tudok róla, hogy Merzen herceg visszatért volna az udvarba az apja búcsúztatójára.

A bálteremben harminc-negyven vendég lézeng, a királyi család leg-hűségesebb csatlósai. Akik lerótták tiszteletüket a koporsónál, csoportokba verődve diskurálnak. A hölgyek többsége a terem hosszában felállított asztalok mellett piheg, legyezővel a kezében. Bőség havának elején járunk, és a nyári forróság Tílnarolban még tikkasztóbb, mint Nyugaton.

– Hát nem izgalmas, Sivriel? – súgja Amariel, miközben lesétálunk az emelvényről. – Hamarosan bejelentik, ki lesz az új király.

Merzen bátyja, Gorden herceg a legesélyesebb a trónra. Az összes tanácstag őt pártolja, és azt pletykálják, hogy ha hatalomra kerül, be fogja szüntetni a mágusüldözéseket. A szívem meglódul. Ezerévnyi gyűlölet nem fog egyik pillanatról a másikra elillanni, de az is hatalmas előrelépés lenne, ha az új király öldöklés helyett megtűrné a varázslókat.

Daren odasúgja, hogy beszéde van az udvari méltóságokkal, minket pedig a terített asztalok felé terel.

– Micsoda barbár szokás – sopánkodik Amariel. – Kinek van kedve egy hulla mellett lakomázni?

Nekem. Farkaséhes vagyok.

Odavonszolom grimaszoló barátnőmet egy asztalhoz. Mázas szilva-pudingos kelyhek sorakoznak a csipkés abroszon. Megugrik a gyomrom.

– Inkább máshova üljünk.

Letelepszünk két selyemhuzatos karosszékbe, biztonságos távolságban a pudingtól. Megfeszül rajtam az utálatosan szorosra húzott fűző.

Ficáncolok kicsit, hogy lazuljon, mire a szomszédos asztalnál terpeszkedő dámák olyan arccal bámulnak meg, mintha legalábbis taknyot kentem volna a habos-babos ruhaszörmedvényeikre.

Inas érkezik, hajlongva érdeklődik, mit rakhat a tányérunkra. Elhessegetem. Van kezem, tudok szedni magamnak. Kicsit még émelygek, de nem baj, csak azért is betömök egy habcsókot. Amariel lekap egy kehely mézbort a távozni készülő szolga tálcájáról, és huncut mosollyal felhörpinti. Daren nem szokta megengedni, hogy alkoholt igyunk, de most épp nem figyel: a könyvhadsereg hordóalkatú vezérével sutyorog, miközben lopva Raskella hercegnére sandít.

A hercegné Dél grófnéjával beszélget az egyik közeli ablak mellett. A bőre porcelánfehér, a haja fénylő fekete, csipkeruhájának magasított nyakrésze alatt felsejlik a valeri uralkodócsalád sakálfejcímeres tetoválása. Törekeny alkata éles kontrasztban áll a keménységgel, ami a pilantásából árad.

Gorden herceg Raskella felé indul. Gömbölyű arca van, és markáns karvalyorra, ami egyáltalán nem illik szelíd vonásaihoz. A tartása magabiztos, és minden lépésnél hetykén a márványpadlóhoz koppintja a cipője sarkát.

Megtorpan a felesége mellett, végigsimít a vállán. Raskella odafordul hozzá, vékony ajka feszes mosolyra húzódik.

Édes habcsókízzel a számban báméskodom tovább.

Tőlem balra, jó harminclábnyira van az emelvény a koporsóval. Bús-komor figura ácsorog mellette: a napkirály egyik unokája, Lucien herceg. Ő Gorden herceg idősebbik fia, és mivel nagykorú, akár királlyá is választhatná a tanács. De senki nem számít erre. Amariel is észreveszi, ki is húzza magát, amitől még feltűnőbb tekintélyes méretű keble.

– Hát nem gyönyörű? – Barátnőm beletúr karamellszínű fürtjeibe. Pislogás nélkül bámulja Lucient.

Fogalmam sincs, miért van úgy oda a hercegért: a fiú úgy fest a rozsdavörös tincseivel meg a lágy vonásaival, mint valami tündérmeséből szalajtott királykisasszony. De talán csak irigy vagyok. Az én reménytelenül göndör hajam pocsolyabarna, és a hosszú orrommal egy rókához hasonlítok.

Hallgatok. A királyválasztás kérdése sokkal jobban izgat Lucien herceg külsejénél.

A gyászszertartás után a tanácsstagok félre fognak vonulni, hogy meghozzák végső döntésüket, azután pedig kihirdetik, ki lesz az új napherceg: Gorden, Merzen vagy Lucien. Akit megneveznek a napkirály három nagykorú leszármazója közül, annak a nevét a hét végén hatalmas csinnadrattával bevésik a Könyvbe Tilnarol főterén mint Arzália új uralkodóját.

Bárcsak Gorden lenne az!

– Lucienből csodás király lenne – sóhajtja Amariel.

– Gordent fogják választani – felelem, és nagyon remélem, hogy igazam van. Luciennel nincs különösebb bajom, de ha Merzen ülne trónra, az nemcsak a mágusok kilátásait rontaná, hanem a bosszúm kivitelezését is jelentősen megnehezítené.

– Remélem, ha Gordent megválasztják, végre kipenderíti az udvarból Bastient.

A szememet forgatom. Amariel éppoly kevéssé ismeri az udvar népét, mint én, hiszen alig egy hete érkeztünk Tilnarolba, de egyetlen találkozás is elég volt, hogy engesztelhetetlenül megorroljon Lucien öcsére.

– Kétlem, hogy Gorden kitenné a saját fia szűrét, csak mert nem szívelik egymást.

– Reménykedni azért még szabad.

– Úgy csinálsz, mintha Bastien véráldozatot mutatott volna be a kedvenc háziállatodon – kuncogom –, pedig csak faképnél hagyott, amikor megfogdostad.

– Nem fogdostam meg! Épp csak megérintettem a vállát. Ő meg úgy tett, mintha belédöftem volna egy buzogányt.

– A buzogány zúzófégyver, nem döfnek vele, hanem csapnak.

Nyikorogva kitarul a bálterem kétszárnyú ajtaja, tagbaszakadt alak lép a terembe.

Behemót test.

Duzzadt gilisztaszáj.

Merzen...

Fázom. Zsibbadok. Kicsi vagyok, és béna a testem, *szeretemanyátása-pát*; dermedt és lilásvörös a világ, csak apa ujjá fehér; fehér, fehér, gyopárfehér, *meleg, még meleg, még él, még meleg*, csak én vagyok hideg...

Kívül-belül.

Amariel megragadja a csuklómat, a langyos érintés visszaránt a jelenbe. Kiszakad belőlem a lélegzet. Beszívom a levegőt. Kiengedem.

Beszív. Kienged.

Beszív. Kienged.

Lassan múlik a borzadás.

Évekig görcsösen kapaszkodtam anya mosolygós arcának emlékébe, próbáltam felidézni a bársonyos hangját, ahogy a szeretet erejéről mesél. Hiába. Egyre csak Merzen nyirkosan fénylő ajkát láttam magam előtt, nem hallottam mást, csak a csizmája csikorgását a hajópadlón.

Merzen minden gondolatomba beszivárgott.

A herceg végigvonul a termen. Rézvörös haját hátrafésülte, mélyen ülő szeme csillog. A hölgyek sóhajtoznak, az udvaroncok hajbókolnak. Merzen kidülleszti izmos mellkasát. Éjfekete zekéjére az Oakheart-ház napmadaras címere mellé odahímezték saját személyes jelképét, a tűzben égő embert. Még mindig rendszeresen portyázik a mágusirtókkal. Most is rajtaütésről érkeztetett, mert sárga csizmáját vérpöttyök szennyezik.

– Igazán átöltözhett volna, ha már elkésett – fitymálja Amariel. Felelnék, de nem bízom a hangomban.

Ismét kitárul a kétszárnyú ajtó. Hajlott hátú aggastyán lép a terembe, tagbaszakadt férfi követi talpig fegyverben, tollas sisakban. A magasságos és a testőre. Mögöttük két kopaszra borotvált kamasz fiú, az egyikük ezüsttálcát cipel, rajta metszett kristálykelyhek és egy üveg sötétvörös folyadék.

Émelyegve meredek a palackra. A temetésen nekem is meg kellett ízlelnem a szüleim ígített vérét, hogy magamra vehessem a bűneiket, és a lelkük békében pihenessen. Nem akarok arra gondolni, hogy a szolgálóknak apa mellkasáról kellett lemosni a vért a szertartáshoz, mert a testében egyetlen csepp sem maradt, de már késő.

Amariel felpattan, és térdre ereszkedik a matuzsálem előtt. Kicsit még reszket a lábam, de követem a példáját. Széklábak csikordulnak

márványon, ahogy más vendégek is letérdelnek. A magasságost figyelem: a Könyv őrzőjét, az egyház fejét. Fonnyadt az arca és görnyedt a háta, de átható pillantásából nyers tekintély sugárzik. Felkapaszkodik az emelvényre, elmormol egy imát a napkirály koporsója mellett. Az arca ellágyul, mintha egy régi baráttól búcsúzna.

Visszaülünk a helyünkre.

Gorden, Merzen és Lucien lehajtott fejjel felsorakoznak a magasságos mögött. Az egyik tanítvány szent énekbe kezd, vékonyan csilingel a hangja. A másik a koporsó mögötti asztalkához egyensúlyoz a tálcával, és kitölti a kelyhekbe a véres bort.

Újfent kitarúl az ajtó. Gorden fiatalabb fia, Bastien lép be. Elakad a lélegzetem, mint mindig, ha meglátom. Még sosem beszéltem vele, de az is épp elég rossz, hogy amikor ott van, képtelen vagyok máshová nézni. Utálok, hogy ilyenkor furcsán bizsereg a testem, és még a boszszúmról is megfeledkezem.

Bastien daliás, mint egy fiatal isten. Elefántcsontszínű bőre hibátlan, a haja éjcsókolta fekete. Merev a testtartása, egész lényéből hűvös távolságtartás sugárzik. Fennhéjázó pillantással körülnéz. Ez a szokásos arckifejezése, legalábbis én még sohasem láttam másmilyennek. A bricsesze, a zekéje, a magasított nyakú inge szénfekete, ahogyan a kesztyűje is. Mindig viseli. Biztosan rejteget valamit, máskülönben minek húzna kesztyűt ebben a hőségben?

Amariel oldalba könyököl.

– Ne bámuld már annyira!

Bastien elindul az emelvény felé. Csak most veszem észre a pöttöm, madárcsontú alakot a balján. Vilriel hercegnő, a királyi család legfiatalabb tagja. Hatéves, a szétől is óvják, nem gondoltam volna, hogy megjelenik a búcsúztatón.

Vilriel megtorpan a pódium előtt. Bastien leguggol mellé, szelíden a fülébe suttog. Vilriel komoly ábrázattal bólint, és felbotorkál a család többi tagjához a bátyja oldalán. Belesajdul a szívem, mennyire kicsi, mennyire esetlen. Én is ilyen voltam a szüleim búcsúztatóján?

Mindegy, milyen voltam. Most már szívós vagyok. Erős, nem az a kiszolgáltatott kislány. Ki fogom használni, hogy végre itt lehetek, és kitörölöm Merzent a világból.

Bastien szenvtelenül végigméri az apját és a nagybátyját. Gorden puha vonásai megkeményednek, ahogy farkasszemet néz a fiával, Merzen megfeszített állkapoccsal vizslatja az unokaöccsét.

– Ősi hagyományaink szerint – szól az egyházfő –, felkínálom a napkirály testének esszenciáját a leszármazottaknak, éljen tovább bennük eltávozott szerettük emléke. Vegyék magukra az élők a halott bűneit, hogy a Könyv lapjai közé ölelhesse elhunyt testvérünk megtisztult szellemét.

Vilriel hercegnő pityeregni kezd, és megragadja Bastien karját. A herceg arcizmai megfeszülnek. A magasságos int az ezüsttálcás tanítványnak, aki kiosztja a véres borral teli kelyheket. Amikor Vilrielnek nyújtja a poharát, a kislány bebújik Bastien mögé.

Gorden a gyerekhez hajol. A fülébe súg. Vilriel a fejét rázza, ajka sírásra görbül. Undor gyűlik a torkomban, ahogy a fémes vérízre gondolkok. *Miért nem hagyják már békén azt a kislányt?*

A négy herceg kiüríti a kelyhét. Gorden kérlelni kezdi a lányát, de ő csak görcsösen átöleli magát, és még hevesebben rázza a fejét.

– A birodalmat is így kormányoznád? – vakkantja Merzen a bátyjának, karcos hangjától felállnak a karomon a pihék. – Esdekelnél az engedetlen parasztoknak, hogy legyenek szívesek befizetni az adót?

– Nem csak erőszakkal lehet rendezni az ellentéteket. – Gorden bátorítón Vilrielre mosolyog. A kelyhet nyújtja, de a kislány ellöki a karját. A serleg elröpül, a márványon csattan. Parányi szilánkokra zúzódik.

Néhányan felhördülnek, mások sutyorogni kezdenek. A körmöm fájdalmasan a tenyerembe vág. Vilriel kísértetiesen emlékeztet arra a kislányra, aki voltam, aki végighányta az estét, miután egy kegyetlen hagyomány miatt meg kellett innia a lemészárolt szülei vérért.

– Apám – duruzsolja Bastien. – Tegyük kivételt. Vilriel részét megiszom én.

Gorden habozva a magasságosra pillant.

– Képtelen vagy megregulázni egy hatévest – horkant Merzen –, és engeded, hogy a fiad parancsolgasson?

– A Könyv nem tartja számon, miként oszlanak meg halott testvérünk bűnei – zengi a magasságos. – Ha Bastien herceg vállalja, hogy megissza a hercegnő részét...

– A hercegnőnek is osztoznia kell a családunk fájdalmában. Ez évezredes hagyomány – vág közbe Merzen. Fél kézzel megragadja a borospalackot. A másik kezével végigsimít Vilriel ében tincsein.

– Ugye nem akarsz szégyent hozni felséges nagyatyádra?

Vilriel megrázza a fejét.

– Akkor igyál!

Merzen a kislány hajába markol, a szájához erőszakolja a flaskát. A kristály nagyot koppan a gyerek fogain.

A nyelőcsővem összeszűkül. Merzen húsos ujjai engem markolnak, az én nyelvem fanyar a véres bortól... *Eressz, eressz, eressz!*

Oda akarok rohanni, megvédeni Vilrielt, de nem mozdul a lábam, és mire magamhoz térek, Gorden már odaugrott az öccséhez. Teljes erőből állsúcson vágja, halványkék lángok nyaldossák az öklét. Merzen hátratántorodik. A borosüveg kicsúszik a kezéből, és csörömpölve szilánkokra robban a földön. A vendégek összesúgnak.

Merzen felegyenesedik, arcán nyoma sincs égésnyomnak.

Vajon hogyan úszta meg ép bőrrel a támadást?

Gorden kiegyenesíti az ujjait, kioltja a mágikus lángokat. Összeszorítom a fogamat. Merzen megérdemelte, hogy odapörköljenek neki, mégis felháborít, hogy amíg a varázslókat birodalomszerte mészárolják, a királyi család tagjai nyíltan használhatják a varázserejüket, *mert-hogy kizárólag ők képesek a gonosz és elfajzott mágia kordában tartására.*

Meg kell húznod magad, figyelmeztetett Daren, mielőtt útnak indulunk Tilnarolba. *Ha rájönnek, hogy örökölted édesanyád képességét, nem foglak tudni megvédeni.*

Ha rájönnek, hogy *szellem* vagy, karóra tűzik a fejedet – ez az, amit Daren szépítve közölni akart, mintha magamtól nem tudnám, mintha nem néztem volna végig, ahogyan megölik a szüleimet a varázserejük miatt.

Ha meg kell halni, hát meg kell halni, ingereltem.

Majd százéves, ráncos öregasszonyként, horkantott. *Addig nem engedélyezem a meghalást.*

Nem kértem engedélyt, nevettem fel, és eszembe jutott, mi mindenre nem kértem még engedélyt.

Például a legbarbárabb Oakheart herceg kivégzésére.

Vilriel kétségbeesett nyösszenése visszaránt a bálterembe. Véres bor csurog az ajkán. A kislány összegörnyed, és a padlóra üríti a gyomra tartalmát.

Menjen már oda valaki, segítsetek rajta! Minden izmomat meg kell feszítenem, hogy ne pattanjak fel.

Merzen Gordenre uszít egy tűznyalábot, amit az idősebbik herceg függőleges kézsuhintással hatástalanít.

– Elég a civódásból! – A magasságos úgy méri végig a hercegeket, mint a neveletlen kutyakölyköket. – Hogy restelkedne felséges atyjuk, ha látná ezt a perpatvart...

Gorden lesüti a szemét, Merzen szenvtelenül hátraveti vállig érő haját. A pillantásom Bastienre vándorol. A fiú kifürkészhetetlen tekintettel szemléli az eseményeket, titokzatos mosoly bujkál a szája sarkában.

Raskella lekíséri az emelvényről öklendező kislányát, két szolgáló pedig nekilát, hogy feltakarítsák a hányadékokat és az üvegtörmeléket. Amikor végeznek, a magasságos belekezd egy hosszú és bágyasztó gyászbeszédbe, amit minden jelenlévőnek állva kell meghallgatnia. A szónoklat végén a vendégek visszaülnek a terített asztalokhoz.

A tartományi helytartókból álló tanács elvonul, hogy végleg eldöntse, ki legyen az új napkirály. Daren, akinek Észak és Nyugat uraként két szavazata van, biztosan Gordenre fog voksolni, és nagyon remélem, hogy a többiek is hasonlóképp határoznak.

Betömök egy habcsókot. Majd még egyet.

– Irigyeltek – sóhajtja Amariel. – Ha én ennyi édességet ennék, már akkorára dagadtam volna, mint egy boroshordó.

A gyomrom tiltakozón megremeg, de azért is a számba tuszkolok még egy süteményt.

Nem értem, miért idegeskedem. Kizárt, hogy Merzent választják. Gorden lesz a napherceg, a hétvégétől már napkirály, és jobb sors köszönt a mágusokra. Soha többet nem kell titkolnunk, mik vagyunk.

Minden nagyszerű.

Amariel a szomszéd asztalhoz araszol, hogy szóba elegyedjen Lucien-nel, aki éppen tiruvandot kortyolgat, és a felkockázott kecskesajtot

mustrálgatja. Körülöttem mindenki a hercegek verekedését tárgyalja, úgy tűnik, ez még a királyválasztás kimenetelénél is jobban érdekli a vendégeket.

Csendesen üldögélek magamban, míg jó egy óra múlva visszatérnek a terembe a tanácstagok.

Daren, aki Nyugat helytartójaként a köpcös tanácselnök jobbján ácsorog, esőszürke tincsei mögé rejtőzve szemléli a saját lábfejét.

Miért nem néz fel?

A királyi tanács elnöke fellép az emelvényre. Szónokolni kezd a napkirály erényeiről, és borzalmas büntetést ígér a *szentségtelen fenevadnak*, aki megmérgezte birodalmunk hőn szeretett uralkodóját.

A beszéd végén a négy égtáj tartományainak helytartói felsorakoznak az elnök mellett. Sűrű csend ereszkedik a teremre.

Daren felemeli a fejét. Ajka feszes, őszintétlen mosolyra rándul. Kellemtelenül tekeregnek a zsigereim. *Gorden lesz az, mantrázom, Gorden lesz, vagy legrosszabb esetben Lucien.*

Gorden, Merzen és Lucien lehajtott fejjel megállnak a napkirály korporsója mellett. Vilriel fojtottan szipog a terem hátuljában. Bastient sehol nem látom, de tizenhét évesen egyébként is túl fiatal hozzá, hogy királlyá válasszák.

– Arzália ezeréves alkotmányának rendelkezése szerint – kezdi reszelős hangon az elnök –, a királyi tanács a napkirály végső búcsúztatásán köteles bejelenteni az új napherceg személyét, aki a Könyvbe iktatását követően foglalja el végleges helyét a trónon. Vannak, akik szerint nem választhatunk új uralkodót addig, amíg fény nem derül rá, ki mérgezte meg a régit. A Könyvbe vésett ősi törvény azonban megköti a tanács kezét. Eme vérzivataros időkben még fontosabb, hogy birodalmunk élére mihamarabb keménykezű király kerüljön, aki könyörtelenül leszámol a belső és a külső ellenséggel.

Daren arca megvonaglik. Forró és füledt a levegő, mégis végigfut a hátamon a hideg.

A tanácselnök int. Egy inas tiszteletteljes főhajtással átnyújt neki egy padlizsánszín palástot. Az elnök a karjára teríti a kelmét, aminek szegélyét hímzett, lángszárnyú napmadarak díszítik. A három herceg egy emberként ereszkedik térdre.

– A legmélyebb hódolattal nyújtom át leendő uralkodónknak a honalapító Arzaren győzelmi palástját, viselje, amíg a birodalom színe előtt fel nem vésik a nevét a Napkirályok Lapjára!

A napkirály oszló tetemének édeskés bűze az orromba csap. A levegő összesűrűsödik.

A tanácselnök a magasba emeli a palástot.

– Hódoljatok Merzennek, az új naphercegnek!

MÁSODIK FEJEZET

A nők hálója

HOGY TEHETTED? – Ököllel az asztalra csapok, és Darenre vi-
csorgok. – Miért nem szóltál, hogy...
*Hogy megszavaztad teljhatalmú uralkodónak a szüeim gyil-
kosát. Képtelen vagyok kiejteni a szavakat.*

Daren megpiszkál a tányérján egy szelet füstölt angolnát. A kastély-
beli lakosztályunkba hozatta fel a vacsorát, kettesben ülünk egymással
szemben a szalonban, a faragott lábú tölgyasztalnál. Amariel kimen-
tette magát azzal az indokkal, hogy émelyeg a gyomra, de pontosan
tudom, hogy a komornája épp most öblíti át a haját a szőkítő kamilla-
főzettel, amit a barátnőm azért készíttetett, mert „*Lucien az aranysző-
kéket szereti*”.

Nem csak a kristálycsillárban izzó gyertyák lángjától van melegem.
Forrón fortzog bennem a düh.

– Sajnálom, Pocok.

Máskor elmosolyodnék a gyerekkori becenév hallatán, most azon-
ban csak egy ingerült mordulásra futja. Daren kifújja a levegőt, és a vil-
lájára tűz egy angolnadarabot.

– Merzen megszarolt, és nem csak engem. Az én két szavazatom ke-
vés lett volna Gorden győzelméhez.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A szívem a torkomba ugrik.

– Megzsarolt? Rájött, hogy Amariel...?

– Nem.

Megkönnyebbülten felsóhajtok. Amariel Daren húgának fattyú lánya, és ha fény derülne a törvénytelen mivoltára, azonnal száműznék a birodalomból az anyjával együtt.

Daren sovány arca még szikárabbnak tűnik az imbolygó gyertyafényben.

– Tudja, hogy *harmoniól* vagyok.

Csomóba szorul a gyomrom. Daren gyógyító mágus, amit gondosan titkol, de ha Merzen rájött... ha Darent is megölik...

– Nyugodj meg, Sivriel. – Daren megfogja a kezemet, meleg tenyere megnyugtatóan simul az ujjaimra. Ritkán ér hozzá bárkihez, így különösen hálás vagyok a gesztusért. Ha megérint valakit, nemcsak azt érzem meg a gyógyító mágiaja révén, hogy bujkál-e az illetőben kórság, de a lélek betegségeit is észleli: a bűntudat, a harag és a gyűlölet sem maradhatnak rejtve előle. Azt mondja, a lélekolvasás kellemetlen élmény.

– Kézben tartom a dolgokat.

– Honnan tudta meg Merzen, mi vagy?

– Fogalmam sincs. – Daren elenged, és megfogja a villáját. – De egy darabig meg kell húznotok magatokat. Neked is, és Amarielnek is. És jó lenne, ha megmondanád az unokahúgomnak, hogy messzire kerülje el Lucien herceget. Rád hallgat.

Étvágytalanul odébb pöckölök egy darab angolnát. Amariel szívügyekben senkire nem hallgat, és előbb ülne sünbe, mint hogy távol tartsa magát Lucientől.

– Az udvar hamarosan politikai csatatérre változik – folytatja Daren –, és ügyesen kell helyezkednünk, amikor ez bekövetkezik.

– De hiszen a hét végén beiktatják Merzent. – *Feltéve, hogy addig nem sikerül felkoncolnom.* – A királyválasztás eldőlt.

– Nem hinném, hogy mindenki ilyen könnyedén belenyugszik a győzelmébe.

– Mire célzol?

Daren egy pillanatig habozik.

– Bastien herceg akciójára.